

βίου σου, με τὰ καλὰ μέρη τοῦ βίου τῶν ἄλλων. Ἄν στερεῖσαι τι, λέγεις: «ἂν τὸ εἶχα, θὰ ἤμην εὐτυχής!» καὶ τότε ζηλεύεις τὸν ἔχοντα αὐτό. Ἄλλὰ ποῦ ἤξεύρεις ἂν δὲν ἔχη παρὰ μόνον αὐτὸ ἢ καὶ ἂν δὲν προσποιῆται ὅτι τὸ ἔχει;

Κατὰ δύο τρόπους εἶναι ὁ ἄνθρωπος πλούσιος ἢ ἀναβιβάζων τὸ εἰσοδήματός του εἰς τὸν βαθμὸν τῶν ἐπιθυμιῶν του, ἢ καταβιβάζων αὐτὰς εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ εἰσοδήματός του.

Δὲν ἔχεις ἄλογα; ἀγάπα τὸν σκύλον σου.

Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς δι' ὅσα πλούτη ἐπλασε διὰ τὸν πτωχόν· εὐλογητὸς διὰ τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν ἥλιον· εὐλογητὸς διὰ τὰ δροσερὰ νερὰ καὶ τὴν σκιάν τῶν δένδρων· εὐλογητὸς διὰ τὰ ἄνθη τοῦ ἀγροῦ, τὰ φυτὰ τῶν τοίχων καὶ τὰς ἀκάνθους τῶν φραγμῶν· εὐλογητὸς διὰ τὸ κελάδημα τοῦ κορυδαλοῦ καὶ τοὺς ὕμνους τῆς ἀηδόνος· εὐλογητὸς διὰ τὴν ἀγάπην τῆς οἰκογενείας καὶ τῶν φίλων· εὐλογητὸς δι' ὅλα τὰ ὠραία καὶ εὐχάριστα πράγματα τὰ ὁποῖα ἐν τῇ ἀπειρῷ ἀγαθότητι τοῦ ἐπιδαφιλεύεται εἰς ὅλους ἐν γένει.

Ἐρ.-Ἀλλὰ μὲ φαίνεται ἀδύνατον νὰ μὴ ζηλεύωσιν οἱ πτωχοὶ ἐνίοτε, μάλιστα καὶ νὰ μὴ φθονῶσι τοὺς πλουσίους.

Ἀπ.-Οἱ πλούσιοι, ὡς σὲ προεῖπα, ταύτην ἔχουν τὴν ὑπεροχὴν, ὅτι πλὴν τοῦ νομίμου μέρους τῶν ἀγαθῶν τοῦ κόσμου, ἔλαβαν εἰς παρακαταθήκην καὶ τὸ μέρος τῶν πτωχῶν, τὸ ὁποῖον εἶναι ἐπιφορτισμένοι νὰ διανέμωσιν εἰς αὐτούς. Καὶ ὅμως ἐπειδὴ πολλοὶ ἀντὶ νὰ ἐκπληρώσωσιν χαίροντες καὶ εὐγνωμονοῦντες τὴν γλυκεῖαν καὶ εὐγενῆ αὐτὴν ἐντολήν, προτιμοῦν νὰ μένουν ὡς σάκκοι πλήρεις χρυσαίου, ἢ Θεῖα Πρόνοια ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς περισσοτέρας ἀνάγκας παρὰ εἰς τοὺς ἄλλους, αἱ δὲ ἀνάγκαι δὲν ἠμπεροῦν νὰ θεραπευθοῦν εἰμὴ διὰ τῆς ἐργασίας τῶν ἄλλων, τὴν ὁποῖαν πρέπει νὰ ἀνταμείβουν οἱ πλούσιοι· διὸ μέρος τῶν χρημάτων αὐτῶν μεταβαίνει ὅπου ἔπρεπε νὰ δοθῇ.

Ἐρ.-Καὶ οἱ φιλάργυροι;

Ἀπ.-Περὶ αὐτῶν δὲν ἔχω τίποτε νὰ σὲ εἰπῶ· εἶναι ὄντα ἐλεεινὰ, ἀνωφελῆ καὶ ἀποτρόπαια· εἶναι μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ὅ,τι μεταξὺ τῶν ζῶων οἱ κόρβες καὶ οἱ φρῦνοι.

Τὰ περισσότερα τῶν πραγμάτων διὰ τὰ ὁποῖα ὑπερφηανεύονται οἱ πλούσιοι εἶναι ἀτελεῖς ἀποζημιώσεις ἐκείνων τὰ ὁποῖα μᾶς δίδει ἡ φύσις δωρεάν. Ἡ μαρμαρίνη αὐτὴ στήλη μὲ τὸ κορινθιακὸν τῆς κιονόκρανον, ἀξίζει περισσότερα χρήματα ἀφ' ὅσα ἠμπορεῖς νὰ κερδήσῃς ἐφ' ὅλης σου τῆς ζωῆς. Ἐπαινοῦμεν τὸν τεχνίτην ὅτι ἐμιμήθη καλῶς τὰ φύλλα τῆς ἀκάνθου ἢ ὁποῖα φύεται εἰς τὸν κήπὸν σου καὶ τὸ στέλεχος τῆς δρυὸς ἢ ὁποῖα ὑψοῦται πλησίον τῆς θύρας σου.

Αἱ δρυὸς ἔχουσι κατ' ἔτος νέα καὶ δροσερὰ φύλλα, καὶ χρησιμεύουν εἰς τὰ πτηνὰ τὰ ὁποῖα κελ-

δοῦν τόσον γλυκὰ, ὥστε ὁ μεγαλύτερος ἔπαινος τὸν ὁποῖον κάμνομεν δι' ἓνα τραγωδιστὴν ἢ μίαν τραγωδίστριαν εἰς τοὺς ὁποίους δίδουν ἑκατὸν χιλιάδας δραχμῶν κατ' ἔτος, εἶναι ἡ σύγκρισις αὐτῶν μὲ ἀηδὸνα ἢ μὲ κανάρι.

Ἡ παλαιὰ ἐκείνη ἰτέα, ἐκείνη ἡ λίμνη εἰς τὴν ὁποῖαν κολυμβοῦν αἱ πάπαι, ζωγραφισμέναι ἀτελέστατα ἀπὸ περίφημον ζωγράφον ἐπὶ πανίου, πωλοῦνται εἴκοσι χιλιάδες δραχμῶν. Ἡ πολυτέλεια τοῦ πλουσίου συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἔχη τὴν εἰκόνα τῶν εὐχαριστήσεων ὅσας ἔχει δωρεάν ὁ πτωχός.

Οἱ μὲν πλούσιοι ἔχουν τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων, οἱ δὲ πτωχοὶ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ.

^{Ἐπεται συνέχισις.}

ΠΩΣ ΤΡΕΦΟΜΕΘΑ

Συνέχισις· ἰδί σελ. 194.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Ἡ Θρέψις τῶν ὀργάνων.

Εἰς τὰ ἄκρα τῶν τριχοειδῶν ἀρτηριῶν ἐκτελεῖ ὁ ἐπιστάτης τοῦ σώματός μας, τὸ αἷμα δηλαδή, τὴν διανομὴν ἐκείνην τοῦ ὑλικοῦ περὶ τῆς ὁποίας τοσάκις ἂν ἐνθυμῆσαι ὠμιλήσαμεν κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἱστορίας μας. Ἐκεῖ ἐκτελεῖται ἡ μυστηριώδης ἐνέργεια τῆς θρέψεως, θαῦμα πολὺ μεγαλειότερον τοῦ θαύματος τῆς κυκλοφορίας. Διότι ἐδῶ δὲν πρόκειται πλεόν περὶ μηχανικῶν διαιρέσεων καὶ λεπτότητος θαυμασίας, τὴν ὁποῖαν δὲν δύναται τις μὲν νὰ ἴδῃ, ἐννοεῖ ὅμως ὀπωσδήποτε, ἀλλὰ περὶ μυστηρίου ἀληθῶς ἀκατανοήτου. Τὸ μυστήριον δὲ αὐτὸ εἶνε ἡ ἔμφυτος καὶ ἀνεξήγητος λεπτότης μὲ τὴν ὁποῖαν ἕκαστον τῶν ἀπειραριθμῶν μορίων, ἐξ ὧν ἀποτελεῖται τὸ σῶμά μας, λαμβάνει ἀπὸ τὸ αἷμα ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν τροφήν, ἥτις τοῦ χρειάζεται, καὶ ἀφίνει τὸ ὑπόλοιπον εἰς τὸν γείτονά του χωρὶς ποτὲ νὰ ἀπατηθῇ.

Τοῦτο ποτὲ σου βεβαίως δὲν τὸ ἐσυλλογίσθης, διότι εἶσαι μικρὰ κόρη, καὶ αἱ μικραὶ κόραι δὲν τὰ πολυεξετάζουν αὐτὰ τὰ πράγματα.

Φαντάσου ὅμως, σὲ παρακαλῶ, τί θὰ συνέβαινε, ἂν ὁ ὀφθαλμὸς παραδείγματος χάριν ἐλάβανεν ἀπὸ τὸ αἷμα τὴν τροφήν, ἥτις ἦτο προωρισμένη διὰ τοὺς ὄνυχας, ἂν ἡ κόρη ἤρπαζεν αὐθαίρετως τὴν τροφήν τῶν ὀδόντων, ἂν ἡ γλῶσσα ἐκλεπτε τὴν προσδιωρισμένην διὰ τὰ ὀστᾶ, καὶ οὕτω καθεξῆς. Διατί δὲ αὐτὸ δὲν συμβαίνει; τίς τὸ ἐμποδίζει; Ἀφοῦ τὸ αἷμα τὰς ἰδίας οὐσίας δίδει καὶ εἰς τὰς σάρκας, καὶ εἰς τὰ ὀστᾶ, καὶ εἰς τὸν ὀφθαλμὸν, καὶ εἰς τὰς τρίχας, καὶ εἰς τοὺς ὄνυχας, πῶς καὶ διατί ὁ μὲν ὀφθαλμὸς λαμβάνει ἐκ τῶν οὐσιῶν ἐκείνων ὅ,τι δύναται νὰ κατα-

σκευάση ὀφθαλμῶν, οἱ δὲ ὄνυχες ὅ,τι χρησιμεύει εἰς κατάσκευσιν ὀνύχων, καὶ οὕτω καθεξῆς;

Πῶς γίνεται τοῦτο;

Οἱ ἰατροὶ θὰ σοῦ ἀποκριθῶσιν, ἂν τοὺς ἐρωτήσης, ὅτι ἕκαστον ὄργανον ἔχει ἰδιαιτέραν τινὰ αἰσθητικότητα, διὰ τῆς ὁποίας ἀναγνωρίζει καὶ παραλαμβάνει παρὰ τοῦ αἵματος αὐτὴν μᾶλλον τὴν οὐσίαν, ἣτις τοῦ χρησιμεύει, παρὰ τὴν ἄλλην, ἣτις τοῦ εἶνε ἄχρηστος.

Ἡ ἀπάντησις των ὅμως δὲν λύει τὴν ἀπορίαν σου, διότι ἴσα ἴσα τὴν ἰδιαιτέραν ἐκείνην αἰσθητικότητα ἐκάστου ὄργανου πρέπει νὰ ἐξηγήσῃς.

Τὴν ἐξήγησιν ὅμως αὐτὴν δὲν δύνανται νὰ τὴν δώσωσι, διότι τὸ πρᾶγμα καμμίαν ἐξήγησιν δὲν ἐπιδέχεται.

Τὰ διάφορα τοῦ σώματός μας ὄργανα πρέπει νὰ τὰ θεωρήσῃς ὡς ὄντα τρόπον τινὰ χωριστά, τῶν ὁποίων ἕκαστον ἔχει χωριστὴν τινὰ ζωὴν καὶ χωριστάς σχέσεις καὶ φιλίας. Καθὼς δὲ ὁ ἄνθρωπος ἀναγνωρίζει ἐντὸς τοῦ πλήθους τοὺς φίλους καὶ γνωρίμους του, καὶ δίδει εἰς αὐτοὺς τὴν χεῖρα, τοιοῦτοτρόπως καὶ ἕκαστον τῶν ὀργάνων τοῦ σώματός μας ἀναγνωρίζει ἐντὸς τοῦ αἵματος τὰς χρῆσιμους εἰς αὐτὸ οὐσίας καὶ τὰς παραλαμβάνει, χωρὶς ποτὲ νὰ ἀπατηθῇ.

Ἄ! μὴ βιαζώμεθα ἀπατάται καὶ αὐτὸ ἐνίοτε, ἀλλὰ τοῦτο γίνεται εἰς ἐκτάκτους περιπτώσεις.

Τὰ ὄσα, παραδείγματος χάριν, συγκρίνεται ἀπὸ τῆς κτηνῆς—ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν ὁποίαν κατασκευάζει ὁ μάγειρός σας καὶ τὴν ὀνομάζει γαλλισί κατὰ τὸν συρμὸν gélee—καὶ ἀπὸ φωσφορικὴν ἄσβεστον, περὶ τῆς ὁποίας σοῦ ἔκαμα ἤδη λόγον ἂν καλῶς ἐνθυμοῦμαι, καὶ ἣτις ἀποτελεῖ τὴν δύναμιν καὶ τὴν στερεότητα τῶν ὀστέων. Κατ' ἀρχὰς τὸ ὄστον εἶνε ὅλως διόλου ὅμοιον μὲ πηκτὴν, καὶ ἡ φωσφορικὴ ἄσβεστος προστίθεται εἰς αὐτὸ μὲ τὸν καιρὸν, καθ' ὅσον προχωρεῖ ἡ ἡλικία.

Κατὰ κανόνα λοιπὸν τὰ ὄστα δὲν λαμβάνουσι ἄλλο τίποτε παρὰ τοῦ αἵματος, εἰμὴ πηκτὴν μόνον καὶ φωσφορικὴν ἄσβεστον. Ἄν ὅμως αἴφνης τὸ ὄστον θραυσθῇ, ἐπέρχεται φλόγῳσις εἰς τὸ μέρος ὅπου ἔγεινεν ἡ θραῦσις καὶ μεταβάλλονται τότε αἱ ὀρέξεις τοῦ ὄστου. Διότι δὲν λαμβάνει πλέον παρὰ τοῦ αἵματος μόνον ὅσα ἐλάμβανε πρότερον, ἀλλ' ἐκτὸς αὐτῶν δανείζεται καὶ ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς κατάσκευσιν μικρῶν τινῶν σακρωμάτων, ἅτινα φύονται ἐκατέρωθεν τῆς πληγῆς, κατόπιν δὲ συνεννοῦνται καὶ κολλῶσι τὸ θραυσθὲν ὄστον. Πρῶτη αὕτη ἐξαίρεσις τοῦ κανόνος.

Εἰς μερικὰς ἀσθενείας τὰ ὄστα ἀποστρέ-

φονται τὴν φωσφορικὴν ἄσβεστον καὶ δὲν λαμβάνουσι πλέον ἐξ αὐτῆς. Ἐπειδὴ δὲ ἡ παλαιὰ, ἣτις περιείχετο ἐντὸς αὐτῶν, φθίρεται βαθμηδὸν καὶ ἐξαφανίζεται, ἕνεκα τῆς ἀδιακόπου καταστροφῆς ἣτις γίνεται ἐντὸς τοῦ σώματός μας, καθὼς ἄλλοτε τοῦ ἔλεγον, τὰ ὄστα ἐξασθενοῦσιν ὀλονὲν καὶ δὲν δύνανται πλέον ἐντὸς ὀλίγου νὰ φέρωσι τὸ σῶμά μας. Δευτέρα ἐξαίρεσις.

Τέλος πάντων, ὅταν ἔρχεται τὸ γῆρας, τὰ ὄστα εὐρίσκονται τόσον πολὺ παραγεμισμένα μὲ φωσφορικὴν ἄσβεστον, ὥστε δὲν ἔχουσι πλέον θέσιν διὰ τὴν εὐρισκομένην ἐντὸς τοῦ αἵματος· τί γίνεται αὕτη τότε;

Πηγαίνει καὶ ζητεῖ ἄλλου καταφύγιον· εὐρίσκονται δὲ εὐπλαγχνικὰ τινὰ ὄντα, τὰ ὁποῖα τῆς δίδουσι φιλοξενίαν, καὶ τοιαῦτα εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον αἱ ἀρτηρίαι καὶ πολὺ σπανίως οἱ μῦς. Διὰ τοῦτο πολλάκις ἀπαντῶνται εἰς τοὺς γέροντας ἀρτηρίαι ἀποσπασμέναι, διότι ἔφαγον πολὺν φωσφορικὴν ἄσβεστον. Τρίτη ἐξαίρεσις.

Ἐξ ὅλων αὐτῶν βλέπεις, ὅτι τρέφονται μὲν τὰ ὄργανα τοῦ σώματός μας διὰ τοῦ αἵματος, δὲν γνωρίζομεν ὅμως οὔτε εἶνε δυνατὸν νὰ μάθωμεν τὸ πῶς. Διότι τὸ μυσηριον αὐτὸ δὲν κατορθώνει οὔτε μικροσκοπῶν νὰ τὸ εὔρη, οὔτε νοῦς νὰ τὸ ἀνακαλύψῃ.

Τὰ ὄργανα εἶπα καὶ πάλιν, καὶ ὅμως δὲν σοῦ ἐξήγησα οὔτε τὴν λέξιν οὔτε τὸ πρᾶγμα, ἐνῶ πρέπει θεοβαίως νὰ τὸ μάθῃς.

Περὶ τούτου λοιπὸν τὴν ἐρχομένην Κυριακὴν,

Ἔσται συνέχεια.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΑΙΝΟΣ.

Ο ΠΕΡΙΠΛΟΥΣ ΤΗΣ ΓΗΣ ΕΝ ΕΤΕΙ 1876

Ἐκ μεταφράσεως διασκευασθὲν ὑπὸ Α. Κ. Κοκκίθου.

Τῇ βοηθείᾳ τοῦ ἀτμοῦ, δυνάμεθα νῦν οἱ κάτοικοι τῆς γῆς νὰ περιπλεύσωμεν ταύτην εἰς ὀγδοήκοντα ἡμέρας, εἰς ὀλιγώτερον δηλ. χρονικὸν διάστημα παρ' ὅσον ἐχρειάζοντο κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα ἐνίοτε, ὅπως μεταβῶσιν ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως εἰς τὴν τότε λαμπρὰν, μάλιστα διὰ τοὺς κατοίκους τῆς Ἀνατολῆς Βενετίαν, ἢ τὸ Λονδίνον. Κατὰ δὲ τὸν ΙΣΤ' αἰῶνα ὁ μοναχὸς Διέγος Γουεβάρας (Diego Guebara) διήνυσεν ὡς ἐξῆς τὸ διάστημα μεταξὺ Μανίλλης, τῆς πρωτεύουσας τῶν ἐν τῷ Εἰρηνικῷ Ὀκεανῷ πρὸς ΝΑ. τῆς Κίνας κειμένων Φιλιππίνων νήσων καὶ τῆς μητροπόλεως αὐτῶν Ἰσπανίας. Ἀπὸ Μανίλλης μετέβη εἰς Μαλάκκαν (τὴν μεσημβρινὴν ἄκρην τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδικῆς) ἀπὸ τῆς Μαλάκκας εἰς τὴν πορτογαλικὴν ἀποικίαν Γόαν, τὴν εἰς τὴν ἀνατολικὴν παραλίαν τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδικῆς ἀπὸ Γόας εἰς τὴν πλησίον τῶν ἐκβολῶν τοῦ Εὐφράτου καὶ τοῦ Περ-